

A szerelmemmel eljuttunk végre Velen-cébe nyaralni, ahová már nagyon régen vágytam. Mindent tudtam, amit csak könyvekből, vagy a netről össze lehetett szedni. Szinte ismerem már a lagúnáit, a kanyargós utcáit, a képeken találkoztam a lakosaival is, már csak én hiányoztam onnan.

A Lidótól nem messze, a tengerparton béreltünk egy kis lakást. Ezt a házat már régen kineéztem magamnak: közel van a tenger, de mégse közvetlen a

parton, hogy azért láthassam az embereket is, ahogy az ablakunk alatt karattyolnak, kézzel-lábbal mutogatva. Imádom az olaszok mentalitását, hogy akkora gesztusokkal beszélnek, hogy hatalmas érzelmeket élnék meg, és hogy ezt mások tudtára is adják. Imádom azt is bennük, hogy kedvesek, barátságosak, közvetlenek.

Szinte már az első napon otthon éreztem magam Velencében. Hűsöltünk a tengerparton, bóklásztunk a kis utcákban, vagy hajókáztunk a lagúnákban.

Most épp a nyitott ablakban

ül a kedvesem, és nézi az üres éjszakai utcát.

– Mi jár a fejedben? – kérdezem tőle.

– Eszembe jutott egy régi lány. Egy házban laktunk és együtt jártunk iskolába. Ő vágyott mindig a tengerpartra. Nem tudom, vajon eljutott-e? Képzeld el minket: két kölyök, a két kerékpár lezárva a tárolóban, ballagunk az iskolában a tantermünk felé, és ő a tengerről áradozik nekem. Úgy tudott mesélni róla, hogy szinte éreztem a víz felől fújó szellő sós ízét a számban. Erről a sós levegőről jutott eszembe Évi – mutat ki a part irányába.

– És mi lett Évivel?

– Nem tudom. 13 évesek voltunk, amikor elköltöztek, akkor megszakadt a kapcsolat közöttünk. Azóta nem tudok róla semmit.

Nem válaszolok neki, mert mit lehet arra mondani, ha egy romantikus velencei utazás csodás éjszakáján a kedvesem az első szerelmére gondol, nem velem foglalkozik. Azért, hogy tegyek ez ellen, odasomfordálok hozzá, odabújok a hátához, hogy érezze a meztelen kebleimet, hátha én is eszébe jutok.

De semmi reakció.

Ez igen kellemetlenül érint. Már semmit nem jelent neki, ha

éjszaka hozzásimulok ruhátlanul?

Átölelem, simogatom a mellkasát, de még mindig semmi válasz. Ez már igazán bosszant. Mit tegyek még, hogy rám figyeljen? Lejjebb direkt nem engedem a kezem: ha ő arra a másik nőre gondol, akkor nem teszek neki szívességet, hogy csukott szemmel esetleg a lányra gondolva bűjlik velem ágyba. Na, azt már nem! Ő már az enyém, egyetlen múltbeli szerelmének sem vagyok hajlandó odaadni!

Na jó, ha a cirógatásra nem reagál, akkor drasztikusabb eszközöket kell bevetnem:

– Babát várok, drágám, mit szólsz hozzá?

– Ühüm – jön a semmitmondó válasz.

– A postás a gyerek apja – folytatom, de megint csak egy hümmögést kapok.

Hát, ez se jött be! – dühöngök magamban. Most már tényleg nem tudom, mitévő legyek? Piszokul bánt, hogy ennyire nem figyel rám. Vagyis nem is ez a gond, hanem inkább az zavar nagyon, hogy azzal a másik nővel van elfoglalva. Fene egye már meg azt az Évát!

Na, jó, valahogy csak fel kell hívnom a figyelmét magamra! Kimegyek a konyhába, és

engedek egy pohár hideg vizet. Visszasétálok a szobaablakhoz, ahol az én édes kedvesem még mindig a gondolataiba merülve bámul ki a velencei éjszakába. Nincs más megoldás, fogom a pohár vizet, és a nyakába zutytyantom. Na, erre végre reagál! Megpördül, és csodálkozó tekintettel fogja a tarkóját, ahová a hidegvizet lottyintottam.

– Normális vagy? Miért öntöttél le? – förmed rám.

Ez aztán szép!

Még ő van felháborodva!

Ezen bevágom én is a durcit, bebújok az ágyba és hátat fordítok neki. Odajön, próbál kedveskedni, hízelegni, puszilgat-

ni, de elutasítok minden közeledést.

– Ne csináld már, cica, miért vagy most ilyen? – próbál valami magyarázatot kiszedni belőlem.

De nálam ilyenkor egy olyan fal húzódik fel, amit még én se tudok áttörni. Egyetlen szót se tud kihúzni belőlem, teljesen megmakacsolom magamat. Ő vizesen és értetlenül fekszik mellém a végén. Én majd szét-durranok a méregtől, szorítom a takarót és meg se moccanok, bármennyire is akarna átölelni, magához húzni. Hallom, hogy még valamit pötyög a telefonján, aztán befordul ő is aludni.

Másnap arra ébredek, hogy reggelit készít az én drágám. Mire a fürdőben végzek, már ott illatozik a rántotta és a kávé az asztalon.

– Jó étvágyat – hajol hozzám egy puszival, ahogy odatelepszek az asztalhoz. Csendben falatozunk. Már majdnem a reggelim végénél tartok, amikor megszólal:

– Mi bajod volt az éjszaka? Miért kaptam a pohár vizet a nyakamba? – kérdezi nagyon óvatosan.

– Persze, nem tudod! – vágom rá megvető grimasszal az arcomon.

Próbál olyan óvatosan közelíteni, ahogy csak tud:

– Tényleg nem tudom, de boldoggá tennél, ha elmondanád.

Huh, ettől kissé megenyhül bennem a majdnem megint felizzott düh. Na jó, adok neki valami támpontot:

– Marhára zavar, ha a régi szerelmedről áradozol nekem. Nem érdekel! Tartsd meg magadban az emlékeidet róla!

Meghökkenően keresi a szavakat:

– Kire gondolsz?

– Mondjuk Évikére – válaszolom nagyon pikírtén.

– Évike? Milyen Évike? Egyetlen Évát ismertem, ő még a gyerekkori szerelmem volt.

– Igen, pont őrá gondolok – csapok le a szavára. – Tegnap este annyira elmerültél az emlékeidben, hogy hiába csináltam akármit, észre se vettél.

– Arra gondolsz, hogy hozzám dörgölted a cicidet? Meg hogy átöleltél? Meg hogy azt mondtad, hogy terhes vagy a postástól? – mosolyog annyira szemtelenül, hogy elolvadok tőle.

Tudja, hogy ennek a tekintetnek nem tudok ellenállni. Ilyenkor összehúzódik a szeme, csak

egy kis résen át néz rám, olyan cuki nevető ráncok jönnek elő, amitől imádnivaló lesz az egész arca, és egy huncut kisgyerek lesz belőle. Teljesen elolvadok.

– Szóval mégiscsak érezted, amit tegnap csináltam veled? De akkor miért nem válaszoltál?

– Mert azt figyeltem, hogy két házzal arrébb hogyan törnek fel épp egy garázst?

– Ó, Istenem, hát ezzel voltál elfoglalva, én meg azt hittem, hogy a régi szerelmedről álmodozol – ugrok boldogan a nyakába.

– Jaj, te butus – puszil bele a nyakamba, a fülem tövénél.

Ez a rész az egyik legérzékenyebb erogén zónám, a puszija ott azonnali hatást ér el nálam. Felborzolódik a puha szőr a tarkómon és érzem, hogy buja gondolataim támadnak.

Végül is tegnap búcsúcsók nélkül aludtunk el! Hozzábújok és hagyom, hogy öleljen, simogasson, ahol csak akar. A forró szája felizzítja a bőröm, amint megérint.

Jó ez a békülős szex – gondolom magamban. – Belead mindent, hogy kiengeszteljen – mosolygok, és elraktározom az infót, hogy legközelebb is használhassam majd.

Érzem, hogy a vágy már tombol benne. Nem bánom, szeretem, ha egy kicsit bevadul. A blúzomnak annyi, szinte letépi rólam, de majd veszek másikat. Csak nevetek rajta. A melltartót eltolja az útból, hogy a szájába vehesse a mellbimbómat. Szívja, nyalogatja, masszírozza a nyelvével. A keze hol összeszorul, hol kiengedi a feszítésből a keblemet. Néha már kicsit fáj, de nem tart úgy se sokáig, hát nem szólok érte. Tetszik, hogy ennyire hatással van a testem rá.

Két kézzel a hónom alá nyúl és felrak a reggeliző asztalra. Arrébb löki a tányérokat,

evőeszközöket, amik útban vannak, és a két lábam közé lép. Egyetlen mozdulattal tépi le rólam a bugyit. *Na, ezt is kell majd vennem* – mosolyodok el.

A keze már a combjaim között matat. Keresi a legérzékenyebb részem, és meg is találja. Simogatja, dörzsöli, és amikor megérzi, hogy benedvesedtem, akkor a nadrágjához nyúl, és már veszi is elő az égnek meredő, kemény férfiasságát. Fogja, és a nedvességtől síkos résbe illeszti. Nekem megfeszül a gerincem a kéjes érzéstől, ahogy belém hatol. Szeretem őt magamban tudni. Még ha semmit se csinál, akkor is jó, ha